

29 ביוני 2008, 3:30

> הבלוג של shahf11

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

אין כמו חיפה בלילות.

פורסם ב26 ביוני 2008, 8:04 בכללי

באופן חריג ויוצא דופן התבקשתי על ידי טכנאי ההקרנות להגיע בערב במקום בבוקר. מה שסידר לי את החיים באותו יום ופינה אותי למשהו חשוב שלא ידעתי איך אתארגן אליו.

מה שכן, החיים ברמב"ם לעת שקיעה. אינם החיים בקפוח עלינו השמש.

ראשית, אין תורים ארוכים של מכוניות בדרך לחניון הנכסף. המלא עד אפס מקום. להפך השוער המשועמם כל כך שמח לראות סוף סוף מכונית. עד שפצח איתנו בשיחה ערה. מלווה בהסברים מפורטים על מקומות החניה האפשריים. כלומר: אפשר לחנות בימין, אפשר ישר, ואפשר שם בצד שמאל. (היי החניה ריקה!!! ריקה!!! כל האונקולוגים שבו לבתיהם בשלום. והחניה כולה שלי!!!)

אין צורך להתעטף בצעיפים כאילו הייתי מוסלמית אדוקה. אני יכולה לחשוף את זרועותי העבות לאור הירח.

אין אנשים. איפה כולם??? המסדרונות ריקים. אין חולים על כסאות גלגלים. או מיטות גלגלים. פה ושם עוברת אורחת על עקבים דקיקים. מה שגורם לתחושה שאולי הגעתי לכנס חשוב.

אווירה של ערב קיצי נעים וקליל במסדרונות. וגם תורי מגיע מהר יחסית. אני מבקשת מטכנאי הציצים להחליף באופן קבוע את שעת ההקרנות לעת ערב. והוא... פשוט מסכים. מעביר את התג היוקרתי שלי ומשנה את השעה. הוא גם דורש בשלומה של הקטנה. כך שאפילו יחסי רעות נוצרו פה.

מוזיקת לילה זעירה נשמעת ברקע. ואני מאושרת מן העובדה שאוכל לנסוע מידי יום חזרה הבייתה. למיטתי הנעימה ולכרית הנוחה שלי. (האם פתחתי הרגלים של זקנה נרגנת? מה קורה לי?)

היציאה מרמב"ם בשעות אלו דומה להרפתקאה של חסמב"ה. נוסעים בשבילים צרים ועלומים. מקישים על כפתור אינטרקום הגורם לשער להפתח חרישית ולהסגר. ולעוד שער להפתח חרישית. יש עניין...

בשעות האלו מקדש הבאיים מואר באור השמש השוקעת ונראה יפה מתמיד. גם נסיעה במושבה הגרמנית נותנת תחושה של טיול בארץ אחרת. אורות המפרץ דולקים ובתי הזיקוק מוארים בכחול וירוק.

הקלפטע מחייכת ועוטפת בדאגה ובאהבה שהסתתרה לה שם בשמש הקופחת. וגם היא יוצאת כשהירח מלא. ואין כמו גלידה ועוגה עתירת קלוריות מלווה בפירות אסורים לסכם את היום.

היום הזה מחוייך מאתמול. ונותרו רק עוד 24 הקרנות. קטן עלינו לא???

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>